

« Fructus beneficiorum ex integro amittant; » et si post tertiam monitionem adhuc perseverent « priventur beneficiis; et si postquam eas dimiserint, semel intermissum consortium repetere, aut alias scandalosas mulieres sibi adjungere ausi fuerint, præter prædicitas pœnas, excommunicentur; » sic expresse concil. *Tridentin.*, loc. cit.

(87. Quoad pœnas clericis beneficia et pensiones non habentibus, et hujus criminis reis debitas, sic statuit concilium, loc. cit., ibi: « Clerici vero beneficia ecclesiastica aut pensiones non habentes, juxta delicti et contumaciæ perseverantiam et qualitatem, ab ipso episcopo carceris pœna, suspensione ab ordine, ac inhabilitate ad beneficia obtinenda, aliisve modis juxta sacros canones puniantur. »

(88. Pœna lata pro frequentantibus monasteria monialium, sicque reis quodammodo suspecti consortii, si sint clerici, est depositio, si autem laici, est excommunicatio, si, non obstante canonica monitione, non desistant, textu expresso in cap. *Monasteria* 8. De vita et honestat. clericor. Si vero sint regulares, variis aliis subjeiuntur pœnis. Vide verb. MONIALES, art. 4, a num. 12 usque in finem.

(89. Conspirantium pœnæ, si conspiratio facta sit in principem supremum, sunt ipsæmet statutæ pro reis læsæ majestatis, quæ adducuntur *infra* num. 148. (90. Si conspiratio facta sit contra episcopum aut clericum a clericis seu monachis, debent deponi; si a laicis, debent excommunicari, et omnes declarari infames, ac pœna carceris puniri. Cap. *Conjuratum* 20, c. *Conspirationum* 21, c. *Si qui clerici* 22, cap. *Si clerici* 23, cap. *Si qui clericorum* 24, caus. 11, q. 2.

(91. Si conspiratio facta sit a laicis contra privatam personam, est pœna arbitraria. L. *Hodie* 13, ff. *De panis*; *Amenus*, loc. cit., tit. 2, § 4, num. 8. (92. Si conspiratio facta sit a regularibus contra superiorem vel aliquem particularem religiosum, attendi debent pœnæ statutæ a suis specialibus respective constitutionibus.

(93. Dilapidationis pœna, si dilapidatio facta sit a laico habente administrationem communis pecuniæ, et honorum alicujus communitatis, collegii, societatis et hujusmodi, et contra istos tanquam dolo malo delinquentes in dilapidatione procedatur, talis damnandus est ad compensationem damni, et pro qualitate culpæ puniendus pœna peculatus. *Amenus*, loc. cit., tit. 3, § 7, num. 20 et 21. Vide verb. PECULATUS per tot. (94. Si dilapidatio facta sit a prælato sæculari absque dolo, sed sola incuria, imprudentia aut inhabilitate ipsius, dandus est ei coadjutor, sine quo nihil agere possit, et prohibenda est utrique omnis alienatio. Cap. *Venerabili* 37, De offic. delegat., et ibi Abbas, num. 6 et 11, ac alii passim. (95. Si autem facta sit ex dolo, debet deponi, cap. *Apostolicas* 13, et c. *Monemus* 58, caus. 12, q. 2. Et idem dicendum est de quolibet clerico beneficiato bona beneficii sui dilapi-

dante. Bernardus Diaz, *Pract. crimin. canon.*, c. 71; *Amenus*, loc. cit., num. 22.

(96. Et si dilapidatio facta sit a clerico officiali amovibili, ut syndico aut procuratore capituli, si probetur reus dolosus, puniendus est pœna peculatus arbitrio judicis. *Amenus*, loc. cit., num. 22. Vide verb. PECULATUS per tot. Regulares tandem dilapidatores bonorum conventus et religionis puniendi sunt juxta proprii ordinis statuta et constitutiones.

(97. Duellantium pœnæ. Vide verb. DUELUM, art. 2 per tot.

(98. Expilatæ hæreditatis pœna est arbitraria, juxta facti et personarum qualitatem. L. 1 et 3, ff. *Expilatæ hæreditatis*; card. de Luca, in *Summa, De hæreditat.*, n. 13; *Ursaya*, *Instit. crim.*, lib. II, tit. 10; num. 54; cum aliis ibi citatis. (99. Pro intelligentia autem criminis expilatæ hæreditatis advertendum est, quod hærede non adeunte hæreditatem, hæreditas dicitur jacens, et nullum dominum habere dicitur. L. 1, §. *Scevola*, ff. *Si quis testam. liber. esse*, et consequenter, si aliqua res hæreditaria sublata fuerit, non est proprie furtum, sed ab ipso actu expilationis et diminutionis hæreditatis crimen expoliatæ hæreditatis appellatur, et eas res auferens, non fur, sed expilator hæreditatis dicitur. L. *Si expilatæ hæreditatis* 2, ff. *Expilatæ hæreditatis*; *Ursaya*, loc. cit., n. 54; *Brugiot.*, *Instit. crim.*, lib. III, tit. 8, n. 2, ubi quod expilator hæreditatis dicitur improbius fure.

(100. Falsariorum pœna. Vide verb. FALSARIUS.

(101. Falsificantium monetas pœna. Vide verb. MONETA.

(102. Fornicationis pœna, quamvis olim de jure civili nulla fuerit constituta. L. *Si uxor* 13, § 2, ff. *Ad l. Jul.*, De adul., et l. *Quæ adulterium* 29, cod. eod. Tamen hodie laici fornicatores, nedum in foro ecclesiastico et de jure canonico, sed etiam in foro civili, pro diversitate personarum et circumstantiarum, puniri solent pœna arbitraria. *Reiffenstuel.*, lib. V *Decret.*, tit. 16, n. 33; *Ursaya*, l. c., lib. III, tit. 5, n. 221; *Panimol.*, decis. 38, et alii apud *Farinac.* q. 137, n. 36. (103. Clericorum fornicantium pœnæ ex antiquis canonibus variæ erant, ut patet ex canone 24 *Apostolorum*, c. *Presbyter et diaconus*, dist. 81, cap. *Si quis episcopus*, ead. dist. 81, c. *Presbyter* 51, dist. 82, cap. *Attendendum* 37, q. 4, cap. *Sicut* 4, cap. *Si autem* 6, De cohabit. cler. et mulier., cap. *Clericorum* 13, De vita et honest. clericorum. Ast hodie ex communi praxi pœna clericorum fornicantium est arbitraria, et ad pecuniariam reduci solet, et juxta qualitates personarum, et circumstantias delicti, quandoque extenditur ad carcerationem, et potest extendi etiam ad suspensionem et privationem beneficii, si fornicatio fuerit notoria et scandalosa. Abbas, in cap. *At si clerici*, n. 35, De judic.; *Farin.*, q. 137, num. 17 et 24; *Fagn.*, in cap. *Non debet*, n. 8, De consanguin. et affin.; *Panimol.*, dec. 38, n. 6; *Reiffenst.*, lib. III *Decr.*,

tit. 2, a num. 49, et lib. V, tit. 16; n. 58 et seq.; *Amenus*, l. c., tit. 4, § 3; n. 13, ibi observat, quod pœna ab antiquis canonibus statuta jam abierit in desuetudinem.

(104. Furti pœna pecuniaria est, ut, si sit furti manifesti, præter rem furto ablatam, solvatur quadruplum; et si sit furti non manifesti, solvatur duplum, textu expresso, § *Pœnam* 5, Inst. *De obligationibus, quæ ex delicto nascuntur*, ibi: « Pœna manifesti furti quadrupli est... non manifesti, dupli. » Et concordat § *Furti actio* 19, *Instit. eod.*, et § *Ex maleficis* 18, Inst. *De actionibus*. (105. Pœnæ autem criminales furti, præter solutionem quadrupli vel dupli sunt, quod in primis furti condemnatus sit infamis. L. *Athletas* 4, § fin. ff. *De his qui infamia notantur*. (106. Deinde, si criminaliter agitur contra fures, vi juris antiqui puniuntur pœna arbitraria, vel pecuniæ fisco applicandæ vel fustigationis, vel carceris, vel exsilii, et hujusmodi, pro diversitate criminum, personarum, et aliarum qualitatum ac circumstantiarum. L. *Meminisse* 92, ff. *De furtis*; l. *Fures* 1 et l. *Sed si*, ff. *De furibus balneariis*; l. *De his* 1 et l. *Inter* 2, ff. *De effractoribus et expilatoribus*, *Sed novo jure*, cod. *De servis fugitivis*. Novella, *Ut nulli judicium* 134, cap. 13, vers. *Pro furto*. (107. Ita tamen, quod pro simplici furto vetitum fuerit aliquem puniri pœna mortis aut mutilationis, textu expresso in cit. authent. *Sed novo jure*, et cit. Novella *Ut nulli judicium*.

(108. Jure autem novo Cæsareo Friderici I et Caroli V, pro furtis pœnæ graviore, etiam mutilationis, et mortis sunt statutæ: dictus enim Fridericus I, lib. II *Feudor.*, tit. 27, § 8, sic expresse statuit: « Si quis quinque solidos valens, aut plus fuerit furatus, laqueo suspendatur; si minus, scopis et forcipe excorietur et tondeatur. » Et Carolus V, in *Constitutione crim.*, de pœnis furti ubique recepta, teste *Reiffenstuel*, lib. V *Decret.*, tit. 18, n. 37, sic statuit, nempe quod furtum primum, seu prima vice commissum, si sit parvum, id est quinque solidos non attingens et simplex, id est tale, quod in solo furandi actu sine concurrentia alterius delicti consistat, et non sit manifestum, puniatur pœna dupli, si fur est solvendo; si non, pœna carceris, ac debeat rem ablatam restituere; art. 157. Si vero hujusmodi primum simplex, et parvum furtum sit manifestum, et fur honestæ conditionis existat, spesque emendationis appareat, puniatur pœna quadrupli, si est solvendo; sin minus, pœna carceris corporalis. Si autem fur vilis conditionis sit, ad numellas virgis damnatur et relegatur, ita tamen quod uterque prius restituat rem ablatam, vel æstimationem ejus; art. 158. Si tamen furtum primum simplex, et magnum sit, id est quinque solidos adæquans, vel excedens, arbitrio judicis puniendus relinquitur; art. 160.

(109. Furtum secundum, seu secunda vice commissum, si utriusque valor quinque solidos non adæquat, hanc pœnam secum trahit, videlicet positionem pro numellis,

relegationem et confinementem; si vero quinque dictos solidos excedat, pœna judicis arbitrio imponitur; art. 161.

(110. Furtum tertium, seu tertia vice commissum, etiam simplex, nulla attentata quantitate et valore rei ablatæ, pœnam capitalem habet, ita ut mas laqueo, femina autem suffocatione aquæ, vel alia simili mortis pœna, gladii v. g. perimatur; art. 162.

(111. Furtum violentum vero, id est quod cum ædium effractione, vel cum telo, et armis sit, quod etiam furtum periculosum vocatur, pœna capitali, vel si circumstantiæ aliud suadent, non capitali puniatur; art. 159. Sic *Reif.* litteraliter, l. citat. n. 37 ad 41.

(112. Ex dicta constitutione Carolina sub n. 108 relata patet, quod furti, etiam parvi, tertia vice commissi pœna est mors; quod tenent *Clarus*, § *Furtum*, n. 14; *Bajard.*, ad *Clar.* in § *Furtum*, n. 28, 29 et 38; *Reiffenst.*, l. c., n. 40; *Mascard.*, *De probation.*, lib. II, concl. 838, n. 6; *Menoch.*, *De arbitr. judic.*, l. II, caus. 295, n. 17; *Gram.*, vot. 9, n. 25 et vol. 17, n. 25; *Jodoch.*, in *Pract. crim.*, c. 110; *Rubr. de furt.*, n. 35; *Pirhing.*, l. V *Decret.*, tit. 8, n. 22 et seq.; *Amenus*, l. c., tit. 3, § 8, a n. 18 ad 20, et alii plures tenentes, quod tria furta, etiam parva, pœnam mortis importent; dummodo sint non solum re, sed etiam loco, tempore et intentione distincta.

(113. Et ex citata constitutione Friderici I, allata sub n. 108 colligitur, quod pœna mortis possit infligi etiam propter unicum simplex furtum magnum, quod et innuere videtur etiam constitutio Caroli V, allata *supra*, n. 108, in fine, ubi dum pro uno simplici furto magno relinquit pœnam arbitrio judicis, videretur statuere, quod si furtum tam magnum sit, ut arbitrio judicis pœnam mortis mereatur, eam imponere possit, et sic tenent *Baldus*, in *Authentic. Sed novo jure*, n. 5, cod. *De servis fugitivis*; *Covarruv.*, lib. II *Variar. resol.*, cap. 5, n. 8; *Menochius*, *De arbitr. judic.*, cas. 295, num. 9; *Reiffenst.*, l. c., n. 43; *Amenus*, l. c., tit. 3, § 6, a n. 23; *Caballus*, *Resolut. crim.*, centur. 5, cas. 18, n. 6, cum pluribus aliis ibi citatis contra varios alios.

(114. Si furtum sit sacrilegum, variis puniatur pœnis pro varietate rerum, personarum, circumstantiarum, modi, temporis, ætatis et sexus, textu expresso in l. *Sacrilegii* 6, ff. *ad leg. Jul. Peculatus*. (115. Hinc furtum sacræ hostiæ, vel unias, vel plurium particularum consecratarum cum sacra pyxide, vel sine illa, puniatur pœna mortis, ut tradunt communiter doctores, et statuit Carolus V, *Const. crimin.*, art. 172, discernens, quod hujusmodi fures vivi comburantur, et *Innocentius XI*, constit. incip. *Ad nostri apostolatus auditum*, decrevit, quod tales fures confessi aut convicti, etiam pro prima vice, a curia ecclesiastica, seu sancti officii, cui hujus criminis spectat eognitio, traduntur curiæ sæculari condignis pœnis pro criminis atrocitate puniendi, non obstante minori ætate, dummodo xx annum attingant. Vide *supra*, n. 38. (116. Si fur

vas aureum vel argenteum cum vel sine reliquiis, aut calicem, vel patenam abstulerit, vel ecclesiam, seu sacristiam, aut gazophylacium, seu cippum, vel capsam eleemosynarum animo furandi effregerit, aut dolosis instrumentis aperuerit, poena corporali vel capitali exasperata, vel mitigata pro diversitate circumstantiarum est puniendus, ut statuit Carolus V, cit. sua *Constit. criminal.*, art. 172 et 173; et concordat l. *Sacrilegii* 9 et leg. *Hac lege* 10, ff. ad l. *Jul. Peculatus*, l. *Si quis* 10, authent., *De episc. et clericis*.

(117. De jure canonico furti sacrilegi poena, si sit factum cum fractura auri, portæ, aut sacræ ecclesiæ, aut hujusmodi, est excommunicatio latæ sententiæ, cap. *Canonica* 107, caus. 11, q. 3, cap. *Omnes* 5, caus. 17, q. 4, cap. *Quisquis* 21, eadem caus. et qu. et cap. *Conquesti* 22, De sent. excommun. Quæ excommunicatio post denuntiationem ab episcopo factam, a Papa solum potest absolvi, cap. *Conquesti* 22, De sentent. excommun., juncto ejus summario sic dicente: « Qui cum effractione spoliant ecclesias, excommunicati sunt, et per Papam tantum post denuntiationem absolvuntur: » *Amenus*, loc. cit., n. 34. (118. Si autem furtum sacrilegum commissum fuit sine ulla effractione, ejus poena est quidem excommunicatio, sed solum ferendæ sent. text. expresso in cap. *Conquestus* 16, De foro competent.

(119. Clericus fur notorius, aut furti condemnatus, est infamis, cap. *Infames* 17; caus. 9, q. 1, et consequenter etiam irregularis, adeo ut ad sacros ordines promoveri, vel in jam susceptis ministrare non valeat. Abbas, in cap. fin. *De furtis*, n. 3 et 14; Navarr., in *Manual.*, cap. 17, n. 204; Suarez, *De censuris*, disp. 48, sect. 2, n. 2; Pirrhing., lib. v *Decret.*, tit. 18, n. 2; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 50, et alii; cap. *Qui in aliquo* 5, dist. 51, cum similibus. (120. Imo, præter poenam infamiæ et irregularitatis clericus fur notorius ab officio et ordine clericali deponi debet, cap. *Presbyter* 12, dist. 81 et cap. *Cum ab homine* 10, De judiciis. Et si non respiscat, debet excommunicari, et tandem, si incorrigibilis evadat, curiæ sæculari tradi debet, textu expresso in cit. c. *Cum non ab homine* 10, De judiciis. (121. Regulares autem fures puniendi sunt juxta proprii ordinis statuta ac constitutiones.

(122. Hæreticorum poenæ. Vide verb. HÆRETICUS.

(123. Homicidii simplicis voluntarii injusti poena est mors, tam de lege divina, quam civili humana; *Genesis* enim cap. ix, n. 6 habetur: *Quicumque effuderit humanum sanguinem, fundetur sanguis illius; Levit.* xxiv, 17: *Qui percusserit, et occiderit hominem, morte moriatur. Matth.* xxvi, 52: *Qui acceperint gladium (eoque percusserint) gladio peribunt; Apoc.* xiii, 10: *Qui in gladio occiderit, oportet eum gladio occidi; et hæc poena mortis in homicidas voluntarios injustos statuitur pluribus legibus in jure civili, et signanter § Item,*

Lex Cornelia 5, *Instit.*, *De publ. jud.*, l. *Quoniam* 6, cod. *De vi publica*, l. unie. vers. *Et merito*, c. *De raptu virg.*, constit. crim. Caroli V, art. 37 et 137.

(124. Si autem homicidium voluntarium injustum non sit simplex, sed qualificatum, poena mortis exasperatur pro diversitate atrocitatis et malæ qualitatis admistæ, ita ut gladius augeatur in furcam, rotam, truncationem membrorum, rogum, adustionem per ferrum candens, etc., juxta cit. constit. crim. Caroli V.

(125. Homicidium proditorium, ultra exasperationem poenæ ordinariæ, privat etiam jure asyli. Vide verb. IMMUNITAS, art. 2, a n. 109 ad 116.

(126. Homicidium assassinum, ultra exasperationem poenæ ordinariæ, et excommunicationem, ac depositionem ab officio et beneficio ipso facto, et dissidationem perpetuam a toto populo Christiano, juxta cap. 1 *De homicid.* in 6, privat etiam jure asyli. Vide d. verb. IMMUNITAS, art. 2, a n. 117 ad 125.

(127. Homicidium sacrilegum ratione personæ occisæ, præter exasperationem poenæ ordinariæ, inducit etiam excommunicationem majorem ipso facto, juxta cap. *Si quis suadente* 29, caus. 17, q. 4. Sacrilegium vero ratione loci sacri, in quo committitur, secum trahit etiam privationem asyli. Vide v. IMMUNITAS, art. 2, a n. 102 ad 107.

(128. Poena parricidii proprie talis de jure civili olim erat, ut parricida virgis sanguineis verberatus in corio insueretur et includeretur cum cane, gallo gallinæ, vipera et simia, et in profundum maris, et si mare longe distet, in flumen, vel lacum projiceretur. § *Alia deinde* 6, *Instit.*, *De publicis judic.*, l. *Pœna parricidii* 9, ff. *Ad leg. Pompeiam*, De parricidiis, l. unie. cod., *De his qui parentes vel liberos occiderunt*.

(129. Verum hæc poena ob nimiam ejus crudelitatem recessit ab aula criminali, et in ejus locum imponitur poena ultimi supplicii pro diversitate circumstantiarum arbitrio judicis, et consuetudine locorum, ac legum municipalium exasperanda vel mitiganda, ut tradunt communiter criminologistæ, et signanter Ursaya, l. ii, tit. 5, *Instit. crim.* num. 475; Julius Clarus, verb. *Parricidium*, num. 5.

(130. Poena parricidii improprie talis, de jure civili est ordinarium homicidii supplicium; § *Alia deinde* 6, *Instit.*, *De publ. judic.*, l. *Lege Pompeia* 2, et l. *Pœna parricidii* 9, ff. *Ad leg. Pompeiam*, De parricid., cum hoc tamen, quod juxta diversas circumstantias, et locorum consuetudines poena hæc exasperetur vel mitigetur.

(131. Parricidium autem proprie tale est homicidium, quo proles, parentem, avum aut aviam, vel parens prolem occidit, l. unie., cod. *De his qui parentes vel liberos occiderunt*, l. *Lege Pompeia* 1, et l. *Pœna parricidii* 9, ff. *Ad leg. Pompeiam*, De parricid.

(132. Parricidium vero improprie tale ac

large sumptum est quodvis homicidium cujusvis consanguinei, etiam collateralis, aut etiam affinis et conjugis, citat. l. *Lege Pompeia* 1, ff. *Ad leg. Pompeiam*, De parricidiis, et insuper homicidium noceræ et sponsæ vel sponsi, l. *Sed sciendum* 3, ff. *Ad legem Pompeiam*, De parricidiis.

(133. De jure canonico parricidæ olim puniebantur variis illis poenis, quæ recensentur in cap. *Latorem* 15, caus. 33, q. 2 et toto tit. *De his qui filios occiderunt*. Verum tales poenæ recesserunt ab aula: unde in casu parricidii judices ecclesiastici remittere debent laicos parricidas judicibus sæcularibus poenis legis civilis puniendos. Clericos vero prius juxta præscriptum canonis deponere debent, ac degradare, sicque degradatos curiæ sæculari consignare debita poena puniendos, ut tradunt Pirrhing., lib. v *Decretal.*, tit. 10, n. 7; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 10, et alii.

(134. Quibus poenis subjaceant parentes et alii procurantes abortum? Vide verb. ABORTUS pro tot.

(135. Parentes sine debita cautela infantes noctu in lecto cum ipsis tenentes, ac ex culpabili negligentia ipsos suffocantes aut opprimentes, tanquam rei homicidii seu infanticidii, licet moderatius sunt puniendi, cap. *Consulisti* 20, caus. 2, q. 4, ibi: « Monendi sunt namque, et protestandi parentes ne tam tenellos secum in uno lecto collocent, ne negligentia qualibet proveniente suffocentur aut opprimantur, unde ipsi homicidii rei inveniantur... Hi autem, qui probantur, vel confitentur talis reatus se noxios, tua eos castiget moderatio, quia, si ille, qui conceptum in utero per abortum deleverit, homicida est, quanto magis qui unius saltem diei puerulum peremerit, homicidam se esse excusare nequit? » Et concordat cap. *De infantibus* 3, De his qui filios occiderunt; ubi statuitur, quod parentes contra prohibitionem infantes tenellos secum in lecto tenentes, ac ipsos ex negligentia suffocantes aut opprimentes, trium annorum poenitentiam, et quidem uno integro in pane et aqua transigere debeant. Vide verb. MATER, n. 16.

(136. De jure canonico homicidæ injusti voluntarii subjacent excommunicationi sententiæ ferendæ, nisi poenitentia satisfactione commissum homicidii crimen deleverint et diluerint. c. *Itaque* 20, cas. 24, q. 3. Et si fuerint clerici, sunt ab ordine et officio deponendi, cap. *Si episcopus* 7, dist. 50, cap. *Inquisitionis* 21, De accusationibus, cap. *Sicuti* 6, § final. *De homic.*, cap. *Tua* 6, De poenis, cum similibus, juncto concilio *Tridentino*, sess. xiv, cap. 7, *De reform.*, et in arctum monasterium sunt detradendi; cit. cap. *Si episcopus*, et cit. cap. *Tua*, quæ poena detrusionis jam abiit in desuetudinem, et mutata est in poenam perpetui carceris, aut condemnationis ad triremes, ut observat Farinac., *Prax. crim.*, q. 119, n. 149 et 155. Item incurrunt ipso facto irregularitatem a solo Summo Pontifice dispensabilem. Cap. *Miror* 4, cap. *Cle-*

ricum 5, dist. 50, cap. *Sicut* 6, § *Clericos*, De homicid., et cap. *De cætero* 7, eod. Clement. unie. eod., juncto concilio *Tridentino*, sess. xiv, cap. 7, et sess. xxiv, cap. 8 *De reform.* Item perpetuo inhabiles sunt ad omnia beneficia et officia ecclesiastica, concil. *Trident. cit.*, sess. xiv, cap. 7, *De reform.* Ac insuper privandi sunt beneficiis prius rite obtentis. Cap. *Si episcopus* 7, dist. 50; cap. *Inquisitionis* 21, De accusat.; cap. *Sicut* 6, § *Clericos*, De homicid.; cap. *Tua* 6, De poenis; cap. *Clericis* 5, Ne clerici, vel monachi; cap. *Ex litteris* 10, De excessibus prælator. Tandem, si clerici homicidium iterent, gravius plectuntur, et si incorrigibiles sunt, etiam anathematizandi, degradandi, et curiæ sæculari tradendi, cap. *Cum non ab homine* 10, De judiciis, et ibi doctores communiter.

(137. Incendiariorum poenæ. Vide verb. INCENDIARIUS.

(138. Incestus simplicis sine matrimonio commissi poena, pro foro sæculari est ultimum supplicium, si committatur inter ascendentes et descendentes. Argum. l. *Si adulteri* 38, § 2, ff. *Ad leg. Jul.*, De adulter., et ibi *Glossa*, verb. *Gentium*; *Farinac.*, q. 146, n. 14 et 16; *Monac.*, *De arbitr. judic.*, caus. 502, a n. 1; *Bajard.*, *ad Clarum*, § *Incestus*, n. 3. Item, si committatur inter collaterales in primo gradu, v. g. inter fratrem et sororem. *Meroch.*, loc. cit., a n. 14; *Haunoldus*, *De justit. et jur.*, tom. IX, tract. 2, n. 347; *Reiffenstuel*, lib. iv *Decretal.*, tit. 16, n. 7. Item, quando cum incesto conjunctum est adulterium. *Clarus*, § *Incestus*, n. 2; *Haunoldus*, loc. cit. n. 245; *Reiffenstuel*, loc. cit., n. 70.

(139. Incestuosam matrimonium scienter contrahentes incurrunt de jure civili confiscationem omnium honorum, tam dotalium quam patrimonialium, exsilium, spoliationem cinguli militaris, id est privationem dignitatis et administrationis; et si rei viles sint, etiam verberationem, textu expresso in authent., *Incestus*, cod. *Ad leg. Jul.*, De incest. nupt.

(140. De jure canonico laici incestum simplicem sine matrimonio committentes, sunt excommunicandi, cap. *De his, qui incesti* 9, caus. 33, q. 2. Et si aliquis ex conjugibus incestum committat cum consanguineo, aut consanguinea alterius conjugis, privatur jure petendi conjugale debitum, c. *Si quis* 1, et cap. *Transmissæ* 4, De eo, qui cognovit consanguin. uxor. (141. Si autem cum matrimonio seu incestuosas contrahendo nuptias, ipsum committant, sunt ipso facto excommunicati, Clementin. unie., *De consanguin. et affinit.* Nec possunt amplius cum alia persona matrimonium licite contrahere, nisi ignoranter contraxerint, cap. *Qui propinquam* 4, caus. 43, q. 2. (142. Laici incestuosi de jure canonico sunt infames ipso jure et facto, cap. *Consanguineorum* 4, caus. 3, quæst. 4, et cap. *Conjunctiones* 2, caus. 15, q. 2; *Amenus*, *De delictis et poenis*, tit. 4, § 6 num. 17.

(143. Clerici incestum committentes de-